

Rodica Ojog-Brașoveanu

Ochii jupânitei

SUSPAINIS

colecția
SUSPANS

De același autor:

Poveste imorală
Telefonul din bikini
Coșmar

Necunoscuta din congelator
Răzbunarea slușilor
Bărbații sunt niște porci
Grasă și proastă

Anonima de miercuri
320 de pisici negre
Disparația statuii din parc
Cianură pentru un surâs
Bună seara, Melania!

Letopisețul de argint
Vulturul de dincolo de cornul lunii
Agentul secret al lui Altîn Bey
Logofătul de taină

A înflorit liliacul
Al cincilea as
Să nu ne uităm la ceas
Întâlnire la Elysée

RODICA
OJOG-BRAȘOVEANU
Ochii jupâniței

Ediția a II-a revizuită

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Ochii jupâniței / Rodica Ojog-Brașoveanu
Ed. a 2-a – București, Nemira, 2010

ISBN 978-606-579-063-6

821.135.1-312.4

Lector: Daniela ALEXANDRESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

© Editura Nemira, 2010

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

PROLOG

Diminiciaora, ascunsă după cula dealurilor supuse răsăritului, cerceta valea cu inima purice. Pe malul Valahiei, cuminte, lipsit de repeguşuri, răsărise peste noapte o pădure de arme. Topoare, şi securi, şi coase, şi seceri noi, născocite de meşteşugarii aninaţi de poalele Bucureştioarei¹ sau ale Bahluiului, sau în fierăriile Braşovului, şi scule îmbătrânite în păruiala cu nohăii zvârleau căutături iuţi după pilda fulgerului, dinţii furcilor făurite din fier prost scrâşneau întunecaţi, cuţitele măcelarilor uitaseră gustul sângelui de dobitoc şi poşteau să deschidă cale slobodă celui păgânesc. Şase mii de baci, mulgători şi ucenici stăpâneau baltagul cu o mână şi câinele cu cealaltă, după cum tot de amândouă mânilor se slujeau călugării de la Hurezi, Mânăstirea Domniţei, cei din obcinile Bucovinei sau de la Cozia, ţinând sfânta cruce în stânga şi spade vechi, tătareşti, în cea deprinsă cu închinăciunea. Steagurile de români din Ţara Oaşului trăsese din tureacă cuţitoaie lungi, fără podoabă, dar învăţate să reteze grumajii veneticilor pofalnici, lotrii pământului din Zarand

¹ Afluent al Dâmboviţei ce izvora dintr-o mlaştină, astăzi Grădina Icoanei.

frământau în palmele asudate cosoare aprinse la mânie, oierii Vrancei, credincioși bâtei haiducești, își meșteriseră scule noi, din frasin năpădit de noduri. Calfele postăvăriei înălțate la porunca lui Vodă Șerban Cantacuzino, deprinse cu daracele pentru lâna îndărăpnică, de Bugeac, mânuiau țepușe cu vârful petrecut prin venin de paing litvan, tejghetarii lui Manu, și Panait, și Anastasie, și Luca Fărămiță, și Proca, și Dumitru Nona ot Brașov, neguțatori vestiți la acea vreme în întreaga Valahie, meșteri în cetuirea cu lațul a terfegoșilor lipsiți de cinste, răsuceau între degete curmeie de șfoară înnodată cu anume știință. Cetele de țigani zlatari și spoitori îngăduiți să-și desfacă meșteșugurile în mahalaua Broșteni¹ țineau cu credință în mâini clești mușcători, fierarii vasluieni, rânduși lângă cei de pe malurile Dâmboviței, se sprijineau în baroase trupeșe.

Sculele meșteșugarilor feluriți stârneau uimirea oștenilor, căci nu prepuiai ce stricăciuni pot aduce. Cu asemenea arme poșteau să-și arate bărbăția săpunarii, lumânării, jimplarii, cavafii subțiri, sortiți să robotească pentru boierii muchelefi², și ciubotarii de trebuință sătenilor, neguțatorii, pietrarii starostelui Vucașin și zugravii lui Pârvu Mutu, trocarii din Schei și Blumăna, harabagiii din Podul Iloaei, ișlicarii, pânzarii și ciungiii, pădurarii din codrii Grozăveștilor, ai Cotrocenilor, Văcăreștilor și Sărindarului care încingeau cu verdeață și spaime cetatea de scaun a valahilor. Catifelurile de *Ypres* și de *Louvain* și postavul frâncesc, convenite celor cu osânză la pungă, ședeau fără supărare lângă postavul cenușiu *bobou* și pânza săsească deprinsă cu pielea gospodarilor mărunți, *camhaua* și *tebenca* ce împodobeau bidiviii căftăniților făceau casă bună cu blana de oaie azvârlită pe spinarea cailor mocănești și ai

¹ Strada Radu Vodă din București.

² Eleganți.

curușilor Transilvaniei. Năvoadele pescarilor dunăreni, înălțate pe pari, fremătau de nerăbdare gata să pogoare capcană peste fesurile ienicerilor.

Vântul vrăjmaș ațâță dihonă dintre nouri, apoi își lepădă în volbura Dunării trențele întunecate. Ochiul dimineții citi cu uimire între fustașii Măriei Sale, Vodă Brâncoveanu, și căciularii moldoveni, trupurile de trestie ale muierilor gorjence și cele mai împlinite ale băcițelor sucevene, jupâne, jupânițe și slujnice de boieri, neveste și fecioare rupte din ghimirlile prostimii cu furca într-o mână și întreaga zestre de blesteme pe buze. Nici betegiții și moșnegii uitați de moarte nu lipseau. În loc de toiag purtau sulițe și iatagane vârstene, ce își aflaseră botezul în bătălii uitate, despre care numai cronicile dovedesc ținere de minte. Diecii, grămăticii, pisarii și învățăceii școlitelor domnești, băietani care în acea dimineață din leat 1701 abia împliniseră zece ani, își îmfundaseră buzunarele cu pietre pe măsura praștiilor și vloga brațului.

Nu clintea nimeni. Păreau ciopliți în cremene, dăltuiți în trunchiuri de cedru, turnați în tiparele oțelurilor. Numai ochii șopteau cercetând puhoiul de păgânime revărsat pe celălalt mal.

Umbra lui Alah pe pământ, preafericitul sultan Mustafa al II-lea, rămase în pragul cortului verzuliu, chenăruit cu inimioare sidefii de scoici și brâu chindisit din lalele, floarea îndrăgită de Profet. Trudiseră asupra lucrăturii meșterii din Alep, căci ceaprazarii șalvaragii îngrămădiți la Ienicöy nu dobândiseră încă știința vechilor perși în asemenea împunsătură. În creștetul cortului, cresta cerul cosorul semilunii bătut în adamante cât unghia de calic. „Umbra“ măsura peste două sute de ocale muscălești, căci necinstise poruncile Coranului care îndemneau la cumpătare. Polobocul pântecelui răsfățat de bucate evropenești se afla cetluit în cingătoare lată din muselină,

peste care cădea în falduri caftanul îngulerat cu vulpe neagră, blană îngăduită doar sultanului și marelui vizir. Trimișii curților împărătești șopteau că degetele meșterilor armeni ce izvodiseră din fir de aur și rubelite asemenea minune fuseseră retezate, spre a nu poftori isprava. Purta spânzurat de gât colan vârtos din safire chenăruite cu adamante, în aceeași sâmbătă cu pietrele de laurgiuc, iar în fiecare deget câte un inel cu smaragd trupeș. De la brâu scotea capul un iatagan fără asemuire în frumusețe, darul viclenit al venețienilor, căci, după cum mărturisesc însemnările bailului Giustiniani, stătuse cale de o săptămână în cuib de buhă și sub șezutul unei vrăjitoare hârbutite spre a-i pricinui moarte grabnică necredinciosului. Trudă zadarnică. Venețienii n-aveau de unde să știe că sultanul nu se dezlipea nici în ceasurile de dragoste de anume răcliță în care se aflau unghia și un fir din barba Profetului, cu putere deplină asupra farmecelor, otrăvii și a jungherului cu gând vrăjmaș¹.

Cortul fusese înălțat pe un gorgan pieptos, cu vedere deplină asupra văii. Preafericitul duse la nări un trandafir roșu, apoi își roti căutătura verde, năpădită de venin, poftind să știe dacă oștenii nu s-au abătut de la așezarea statornicită.

Cercetă înaltul cerului. Nourii cei negri își smulgeau bărbile, schimbau sudălmii groase, tunate prelung.

Toată talpa iadului muncea apele Dunării, le repezea Bistrița în pletele sălciilor plângătoare, le sugea apoi născocind vârtejuri bortite adânc. Fluviul gema înfundat, azvârlind căutături speriate spre lumetul încremenit pe malul Valahiei, sărac în arme dar bogat în credință, și păgânimea de pe celălalt mal, ciotcă de ascuțișuri. Cerul

¹ Relicve care astăzi pot fi văzute în palatul-muzeu Topcapi din Istanbul.

se întunecase la obraz, și mai vârtos la cuget, căci nu-i erau pe plac asemenea isprăvi. Citi cu amărăciune piepturile românilor, sprijinite numai de inimă, și vărsă cea dintâi lacrimă.

Ploua zbuciumat, cu obidă. Vântul stupea picăturile reci în obrazul meșteșugarilor-oșteni, dimpreună cu frunzele și ciulinii sărăciți de răsufllarea lui brumărel.

O singură mână nu se clinti pentru a rânduie pletele zbuciumate de urgie, o singură cușmă, basma sau calpac¹ nu se răsuci spre a măsura mânia cerului. Încremeniseră grohotiș de piatră aspră. Fulgerele născocite de încleștarea nourilor se încrucișau cu altele, țâșnite din căutătura oamenilor. Ochii țepenarilor trotușeni și ai celor de pe Mureș ardeau molcom, ai muierilor și fecioarelor care-și așteptau moartea hărăzită bărbaților azvârleau văpăi, în ochii moșnegilor cu vederea beteagă clipeau des licuricii mândriei, căci aveau să-și afle sfârșitul în picioare și nu plecând grumazul după pilda necuvântătoarelor.

Degetele meșteșugarilor se albiseră strângând sculele în căușul palmei. Mâinile deprinse cu acul sau ciocanul spre a-și dovedi iscusința săvârșind minuni de frumusețe, se aburiseră. Un murmur încetișor se desprinsese din cetele călugărilor. Monahii de la izvoarele Trotușului mărunțeau în barbă rugăciunea către Cuvioasa Paraschiva, ocrotitoarea Moldovei.

Ploaia spăla harnică săbiile spahiilor. Caii băteau învelișul de piatră născocind snopi de scânteii. În căutătura ienicerilor, deslușeau nerăbdarea de a culca în fân muierile valahilor, fără pereche în ispitate satanicești. Pedestrimea, muncită de galbenii aninați în salbele

¹ Căciulă purtată de domn și de mării boieri.